

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มีนาคม 2553

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

บทคัดย่อ
ของ
ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มีนาคม 2553

ธีระพันธ์ ผาชัยภูมิ (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็น นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อประจำโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด จำนวน 314 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .96 ประกอบด้วยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ 6 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากรเท่ากับ 4.15, 3.93, 3.80, 3.70, 3.61 และ 3.45

2. นักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านรายได้ และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากรเท่ากับ 4.14, 3.90, 3.78, 3.67, 3.66 และ 3.50

3. นักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากรเท่ากับ 4.16, 3.97, 3.81, 3.73, 3.57 และ 3.34

MOTIVATION FOR SELECTING TO PLAY SEPAK TAKRAW OF LEVEL 3 FEMALE
STUDENTS IN CHAIYAPHUM EDUCATIONAL SERVICE AREA
IN ACADEMIC YEAR 2009

AN ABSTRACT
BY
THEERAPHAN FHACHAIYAPHUM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
March 2010

Theeraphan Fhachaiyaphum (2010). *Motivation for Selecting to Play Sepak Takraw of Level 3 Female Students in Chaiyaphum Educational Service Area in Academic Year 2009*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education).

Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:
Assoc. Prof. Thongchai Charoensupmanee, Assist. Prof. Somchai Kraising.

The purpose of this study was to investigate motivation for selecting to play sepak sakraw of level 3 female students in Chaiyaphum Educational Service Area in academic year 2009. The population were 314 female sepak takraw athletes in Chaiyaphum Educational Service Area. The Instrument used for collecting data was the questionnaire constructed by researcher himself with reliability of .96 and consisted of 6 motivation aspects about admiration, ability and interest, opinion about themselves, health, income and advantage, honor, and progression opportunity in the future. The data were analyzed by mean (μ) and standard deviation (σ) of population.

The results were as follows:

1. The motivation for selecting to play sepak takraw of female students were at high level in the aspects of health, honor, opinion about themselves, admiration, ability and interest, progression opportunity in the future, and income and advantage at μ of 4.15, 3.93, 3.80, 3.70, 3.61 and 3.45 respectively.

2. The female students experienced less than 2 years had motivation for selecting to play sepak takraw was at a high level in the aspect of health, honor, opinion about themselves, admiration, ability and interest, progress opportunity in the future, and income and advantage at μ of 4.14, 3.90, 3.78, 3.67, 3.66 and 3.50 respectively.

3. The female students experienced more than 2 years had motivation for selecting to play sepak takraw at high level in the aspects of health, honor, opinion about themselves, admiration, ability and interest, progression opportunity in the future, and income and advantage at μ of 4.16, 3.97, 3.81, 3.73, 3.57 and 3.34 respectively.

ปริญญาานิพนธ์
เรื่อง
แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

ของ
ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)
วันที่.....เดือน พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยและสมบูรณ์ เพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตากรุณาเป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ วิสณศักดิ์ อ่วมเพ็ง และรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม และเป็นประธานกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ แก้ไข และปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถามที่ทำให้ งานวิจัยครั้งนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครู อาจารย์ ทุกท่านที่เคยสอนที่เคยให้วิชาความรู้ ทั้งในระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และคณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้จนผู้วิจัยสามารถศึกษาค้นคว้าข้อมูลและจัดทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบคุณอาจารย์พลศึกษา และนักกีฬาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมล่ำลึงถึงพระคุณของ คุณพ่อไอด คุณแม่ซาร ฝาชัยภูมิ ที่ให้กำเนิด อบรม เลี้ยงดู สั่งสอน และให้การสนับสนุนทุกสิ่งทุกอย่างด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจ และให้การสนับสนุนส่งเสริมผู้วิจัยด้วยดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยขออุทิศคุณงามความดีนี้แด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ความหมายของแรงจูงใจ.....	5
ความสำคัญของแรงจูงใจ.....	6
ทฤษฎีแรงจูงใจ.....	7
ประเภทของแรงจูงใจ.....	11
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ.....	16
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา.....	17
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา.....	19
ความรู้เบื้องต้นกีฬาเซปักตะกร้อ.....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	22
งานวิจัยในประเทศ.....	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
กำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	34
ประชากร.....	34
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	35

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 3 (ต่อ)	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	62
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	62
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สรุปผลการวิจัย.....	63
อภิปรายผล.....	65
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	66
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	67
บรรณานุกรม.....	68
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	73
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	79
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	81

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงที่จำแนกตามช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ (N=314).....	37
2 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงที่จำแนกตามอายุในการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ (N=314).....	38
3 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงที่จำแนกตามอายุในการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ (N=314).....	39
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความรักความถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	40
5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	41
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	42
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	43
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียงของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	44
9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงทั้งหมด (N=314).....	45
10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรแรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144).....	46
11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144).....	47
12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144).....	48

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144)..... 49
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียงของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144)..... 50
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144)..... 51
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรแรงจูงใจด้านความรักความถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 52
17	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 53
18	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 54
19	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 55
20	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียงของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 56
21	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170)..... 57
22	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้านของนักเรียนทั้งหมด (N=314)..... 58

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้าน ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี (N=144).....	59
24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของของประชากรแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้าน ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป (N=170).....	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมนุษย์เพราะจะช่วยพัฒนา ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ทำให้พลเมืองมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งนับว่ามีคุณประโยชน์เป็นอย่างมาก และเซปักตะกร้อเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่สามารถออกกำลังกายได้เกือบทุกส่วน และจากพื้นฐานทางวัฒนธรรมของไทยเรานั้นจะเอื้ออำนวยต่อการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมากด้วย กีฬาเซปักตะกร้อเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชนชาติไทย คือเริ่มตั้งแต่ลูกตะกร้อที่นำมาเล่นกันนั้น จะต้องมีการทำขึ้นโดยนำหวายมาจัดเป็นซี่เล็ก ๆ ให้เท่ากัน แล้วนำมาสานให้เป็นลูกกลม ๆ ซึ่งต้องอาศัยศิลปะในการจักสานเป็นอย่างมาก จึงจะได้ลูกตะกร้อมาเตะกันซึ่งเป็นการแสดงถึงความประณีตในการทำงานนับว่าเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของไทย ไม่ว่าเราจะเดินไปในสถานที่ใดในเวลาเย็นต้องพบเห็นการตั้งวงเล่นกีฬาตะกร้อทั่วไป เพราะเป็นกีฬาที่สนุกสนานผ่อนคลายความตึงเครียด และยังส่งเสริมสมานสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกันเป็นอย่างดี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เล่นที่จะได้รับ (สมชาย ยิ้มน้อย. 2535: 43)

ปัจจุบันกีฬาเซปักตะกร้อกำลังเป็นที่นิยมในหมู่ของผู้หญิง จะสังเกตได้ว่าการจัดการแข่งขันขึ้นในรายการต่าง ๆ เช่น ของสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ การกีฬาแห่งประเทศไทย และรายการอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งการจัดการศึกษาของประเทศไทยเราก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีการออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้น สังเกตได้จากหลักสูตรพลศึกษาในทุกๆระดับ ได้บรรจุกิจกรรมกีฬาและกิจกรรมการออกกำลังกายไว้อย่างมากมายและยังเปิดโอกาสให้นักเรียนทั้งชายและหญิงให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาอย่างเท่าเทียมกัน หรือสังเกตได้จาก แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 – 2549) นั้นเป็นการพัฒนาการกีฬาขึ้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้มีความสามารถขั้นพื้นฐานในการเล่นกีฬา มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกกำลังกายและเล่นกีฬา มีเจตคติที่ดีและมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬา สามารถเล่นกีฬาได้ ดูกีฬาเป็น มีคุณธรรม จริยธรรมระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา สามารถนำทักษะการออกกำลังกายและเล่นกีฬาไปใช้ใน ชีวิตประจำวันเพื่อสุขภาพและห่างไกลสิ่งเสพติด รวมทั้งเป็นพื้นฐานการพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2545 – 2549: 11)

สำหรับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ นักกีฬาต้องมีความแข็งแรงของร่างกาย และความคล่องแคล่วว่องไวเป็นพื้นฐานสำคัญและเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเล่นกีฬาตะกร้อ นักกีฬาจึงจำเป็นต้องใช้ความพยายามในการฝึกซ้อม อย่างหนักและยาวนานเพื่อให้เกิดความ

ชำนาญในทักษะการเล่นและความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย ผู้ที่ตัดสินใจในการเลือกเล่นกีฬา เซปักตะกร้อ จำต้องมีแรงจูงใจ มีความต้องการหรือมีความรักในกีฬานชนิดนี้เป็นอย่างมาก จึงจะประสบความสำเร็จได้ตามที่มุ่งหวัง (ประยุทธ์ แก้วสุข. 2548: 1)

กีฬาเซปักตะกร้อหญิงของจังหวัดชัยภูมินั้นได้รับความนิยมน้อยอย่างแพร่หลาย สังเกตได้จากการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันที่มีการจัดการแข่งขันในรายการต่าง ๆ จำนวนทีมที่เข้าร่วมทำการแข่งขันเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตัวอย่างเช่น กีฬานักเรียน นักศึกษา สถาบันการศึกษา แห่งชาติ จังหวัดชัยภูมิ (กีฬานักเรียน โชนหุบเขา) และรายการต่าง ๆ ที่มีการจัดการแข่งขันขึ้น ทั้งภายในจังหวัดชัยภูมิเอง และจังหวัดต่าง ๆ ที่เชิญเข้าร่วมการแข่งขัน โดยเฉพาะนักกีฬา เซปักตะกร้อหญิงช่วงชั้นที่ 3 จะมีจำนวนทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันแต่ละรายการเพิ่มมากขึ้นทุกปี ตลอดจนมีการแข่งขันเพื่อคัดเลือกเป็นตัวแทนของจังหวัดชัยภูมิ เพื่อเข้าแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น ในแต่ละปีนั้น แต่ละทีมจะมีการพัฒนาในด้านทักษะการเล่น ทั้งระบบทีมและบุคคล รวมไปถึง รูปแบบการเล่นมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาที่นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษา ชัยภูมิ เล่นกีฬาเซปักตะกร้อเพิ่มมากขึ้นนั้น น่าจะมีแรงจูงใจอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียน หญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมให้ นักเรียนหญิงเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมากยิ่งขึ้น และสามารถพัฒนาตัวเองเพื่อไปสู่ ความสำเร็จตามเป้าหมายที่นักกีฬาต้องการและใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากีฬาเซปัก ตะกร้อของนักเรียนหญิงให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าใน เรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขต พื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 เพื่อเป็นแนวทางให้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และบุคคลที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนงานเพื่อส่งเสริมกีฬาเซปัก ตะกร้อหญิงและเป็นแนวทางในการวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับประชากร ได้แก่ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อประจำโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 314 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ จำแนกเป็น
 - 1.1 น้อยกว่า 2 ปี
 - 1.2 2 ปีขึ้นไป
2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

แรงจูงใจ หมายถึง ภาวะใดๆ ก็ตามที่เป็นสิ่งเร้า หรือกระตุ้นให้นักกีฬาเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ จำแนกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

กีฬาเซปักตะกร้อ หมายถึง กีฬาที่เล่นด้วยลูกตะกร้อที่ทำมาจากหวายหรือพลาสติก การเล่นประกอบด้วยผู้เล่น 2 ทีม ทีมละ 3 คน โดยใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น เท้า ศีรษะ เป็นต้น ยกเว้น มือ และแขน เพื่อบังคับลูกให้ข้ามตาข่าย

นักเรียนหญิง หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 (นักเรียนที่เป็นนักกีฬาช่วงชั้นที่ 3) เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อของโรงเรียนที่ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อในปี พ.ศ. 2552 ที่กำลังเรียนอยู่ในช่วงชั้นที่ 3

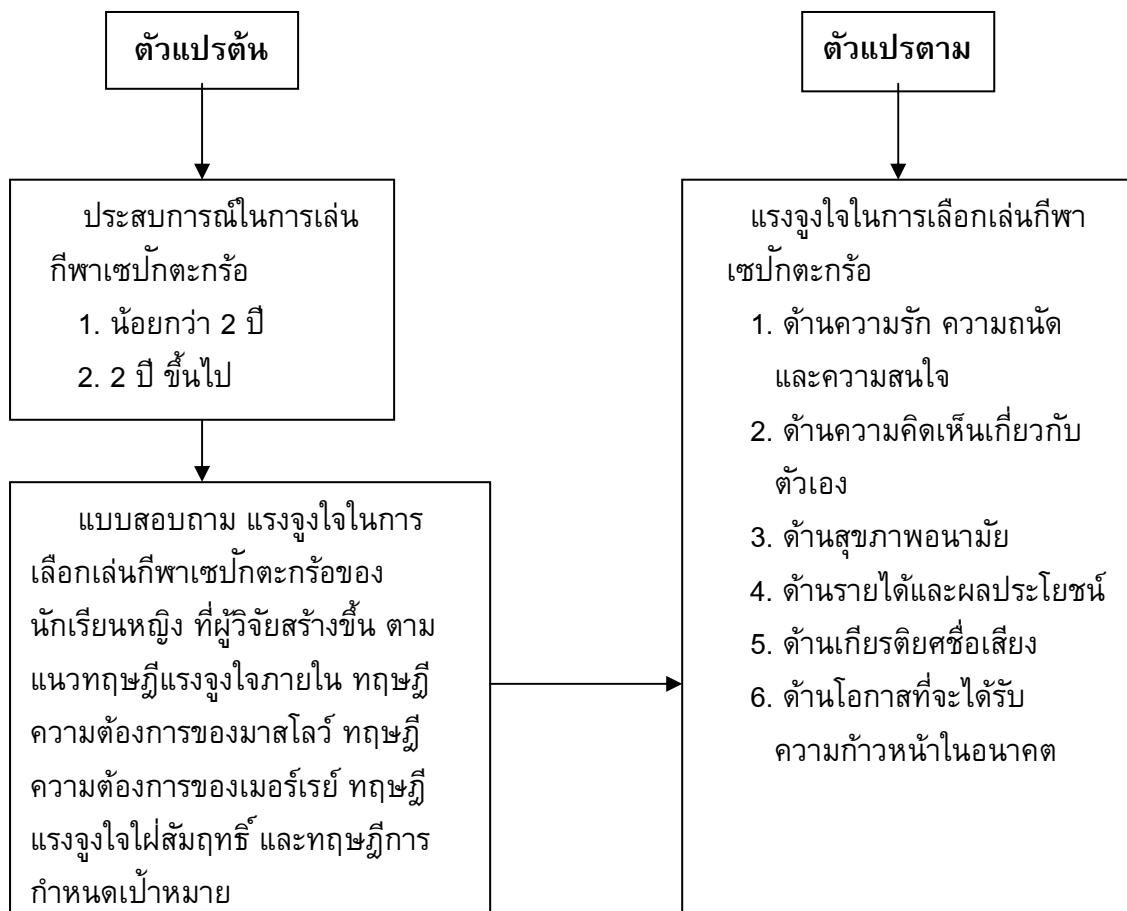
เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ หมายถึง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่รับผิดชอบในการบริหารและจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้แบ่งเขตพื้นที่การศึกษาขั้นพื้นฐานที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ประกอบด้วย 3 เขตพื้นที่การศึกษา ได้แก่

เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ประกอบไปด้วย โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง อำเภอหนองบัวแดง อำเภอคอนสวรรค์ อำเภอบ้านเขว้า และอำเภอภักดีชุมพล

เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ประกอบไปด้วย โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอภูเขียว อำเภอแก้งคร้อ อำเภอบ้านแท่น อำเภอเกษตรสมบูรณ์ และอำเภอคอนสาร

เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 3 ประกอบไปด้วย โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอจัตุรัส อำเภอป่าเห็ญณรงค์ อำเภอหนองบัวระเหว อำเภอเนินสง่า อำเภอเทพสถิต และอำเภอซับใหญ่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาครั้งนี้ดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬา
7. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
8. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
9. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า แรงจูงใจ (Motivation) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน คือ คำว่า (Mover) หมายความว่า การเคลื่อนที่ ได้มีผู้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (2529: 19) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มาเร้าหรือกระตุ้นให้ความต้องการของมนุษย์ได้รับความพึงพอใจ และมีผลกระตุ้นให้พฤติกรรมของมนุษย์บรรลุจุดมุ่งหมาย

อารีย์ พันธุ์มณี (2534: 179) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการอยู่ในสภาวะขาดความสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนภาวะขาดหรือทำให้อินทรีย์ อยู่ในสภาวะสมดุลแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬาว่า คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เรามีส่วนร่วมในการกีฬาที่เราอยากเล่นไม่อยากจะเล่นกีฬาที่ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่จะเล่น ทำให้มีความพยายาม เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่ายๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ 2 แนว คือ แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา แรงจูงใจใน

ความหมายของผู้ฝึกสอน คือ การหาวิธีชักจูงให้นักกีฬาปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาไม่ประสงค์จะปฏิบัติ แรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา คือ สาเหตุที่นักกีฬานำมาอ้าง เพื่อกระทำกิจกรรมใดๆ ให้สำเร็จ หรือเมื่อประสบความสำเร็จแล้ว

กิลฟอร์ด และเกรย์ (Guilford; & Gray. 1970: 12) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้านำช่องทาง และเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

แมร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ. 2542: 139; อ้างอิงจาก Maire. n.d.) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการ ซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรม ได้รับอิทธิพลจากความมุ่งหมายที่พฤติกรรมนั้นมุ่งไปสู่จุดหมาย

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปความหมายของแรงจูงใจได้ว่า เป็นการกระตุ้น หรือเร้าให้เพื่อช่วยให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จบรรลุเป้าหมาย มีแนวทางอันแน่นอนซึ่งอาจเกิดจากความต้องการของตัวผู้กระทำเองหรือผู้กระทำได้รับสิ่งเร้าจากภายนอก เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรม

ความสำคัญของแรงจูงใจ

การจูงใจไม่ใช่ตัวพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่สามารถมองเห็นได้โดยตรง แต่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยอธิบายขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การจูงใจมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ (พนมไพร ไชยรงค์ 2542: 138 – 139)

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่แสดงพฤติกรรมที่กระหายน้ำมาก เราจะเดินอย่างรวดเร็วเพื่อเสาะหาน้ำ แต่ถ้าไม่กระหายน้ำ เราอาจจะเดินช้าๆ เป็นต้น

2. กำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะมุ่งไปหาอาหาร เช่น เดินไปร้านข้าว ผักเพื่อนไปซื้อ หรือว่าจะเลือกทำอะไรดี เพราะมีทางเลือกหลายทาง เพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายาม คือ จะใช้ความอดทน หรือมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้นานเพียงใด เช่น เมื่อเราหิวเราจะเข้าครัวค้นหาของรับประทาน ถ้าในครัวไม่มีอะไรเราจะออกไปนอกบ้าน เพื่อซื้อของรับประทาน ถ้าร้านแรกไปถึงปิดร้าน แต่ความหิวเรายังสูงอยู่ เราก็มุ่งไปหาร้านอื่นๆ ต่อไปอีก อาจจะเป็นร้านที่ 5 หรือ 6 จนกว่าจะได้อาหารรับประทาน นั่นคือระดับความพยายาม หรือความมุ่งหน้าไม่ลดละที่จะแสดงพฤติกรรมที่สูงตามไปด้วย

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงพฤติกรรมแรงจูงใจ จะต้องมามีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ให้พลังงานแก่พฤติกรรม มีทิศทาง และมุ่งหน้าไม่ลดละพฤติกรรมจูงใจจึงเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมายและเจ้าตัวมีความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น

ทฤษฎีแรงจูงใจ

เนื่องจากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจเป็นการศึกษาเหตุผล ของการแสดงพฤติกรรม ต่างๆ ของมนุษย์และแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 4 แหล่งคือ มาจากองค์ประกอบทางด้าน ความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา ด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา และด้านสังคม นักจิตวิทยาได้ นำเอาองค์ประกอบเหล่านี้มาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดง พฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดอธิบายได้ทั้งหมดของแรงจูงใจ และมีทฤษฎี แรงจูงใจต่างๆ ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการ กีฬามี 4 ทฤษฎี คือ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24 – 31)

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือ สิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นในการกระทำสิ่งนั้นๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจใน การเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และความสนุกที่ได้เล่นโดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน เท่านั้น

ส่วนทฤษฎีการประเมินความรู้เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าคุณมีความ สามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self – determining) องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ

1.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) หมายถึง นักกีฬาควรต้องรับรู้ ว่าอะไรเป็นแหล่งสาเหตุ (Locus of Causality) ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬาประเภทนั้นด้วยความ สนใจอยากที่จะเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อเล่นกีฬาไปได้นานๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามามีส่วนในการ เล่นกีฬาของนักกีฬาได้ เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬาและ เล่นกีฬาเพราะอะไร

1.2 กระบวนการประมวลผล (Information Process) หมายถึงกระบวนการที่รับรู้ ประเมินว่า แรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา กระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ความสามารถ และการตัดสินใจ ด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้ว จะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่า แรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกมีผลต่อการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจ ที่มีลักษณะนิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อ ความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบ

ความสำเร็จลบล้างความต้องการที่จะหนีความล้มเหลว สิ่งที่จะได้เพิ่มจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอก ที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ฮาร์เตอร์ (Harter Competence Motivation Theory) โดยอธิบายว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนมีความสามารถ มีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Mastery) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อยๆ รับรู้ว่าคุณจะประสบความสำเร็จ และสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ แต่ในทางตรงกันข้าม นักกีฬาไม่ชอบทำสิ่งที่ยากขึ้นเมื่อรับรู้ว่าคุณจะไม่สามารถประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการฝึกซ้อม หรือแข่งขันกีฬานักกีฬาที่มีการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้นและมีแรงจูงใจที่จะกระทำในสิ่งที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ไฮเดอร์ (Roberts. 1992; Citing Heider. 1958) อธิบายว่าความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่างๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจ การกำหนดพฤติกรรม และเหตุการณ์ต่างๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบบุคคล คือ ความสามารถและความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงานและโชค เช่นนักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการแพ้จากการแข่งขันเพราะคู่แข่งเก่งกว่าฝีมือดีกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมายคือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะกระทำให้เสร็จซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อมให้แก่ นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นการกำหนดพฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังงานในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬาที่มีความตั้งใจ และทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วยนักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอด และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้นนั้นผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมเพื่อช่วยให้นักกีฬารู้จักการจัดการกับตัวเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อม หรือทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เหมาะสม

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow. 1970: 35 – 46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของมาสโลว์ อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงมีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงจูงใจระดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อน แรงจูงใจลำดับสูงจึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ

ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่ม กัน

ความร้อ้น กั้หนาว ฯลฯ จั้พัฒนาความต้งการประกะภอ้อื่นๆ ตามมาได้ ถ้าความต้งการอันดบัแรก ยั้ไม่ได้รับการตอบสนองพอเพั้ยง แร้งจุงใจประกะภอ้อื่นๆ กั้ยากที่จะบังเกิดขั้

แร้งจุงใจลำดับที่ 2 ค้อ แร้งจุงใจเพั้ความปลอดกั้ยแห่งตนเอง และทรั้พั้สน เม้อต้งการอันดบัแรกได้รับการตอบสนองแล้ว กั้เกิดความต้องการที่จะรักษาวั้ต ทรั้พั้สนและลั้งอ้อื่นๆ ของตนให้มันคงปลอดกั้ย

แร้งจุงใจลำดับที่ 3 ค้อ แร้งจุงใจเพั้เป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สั้กั้ว่าตนมีชาตั้ตระกูล มีครอบครัว มีสถานั้บ มีครุ มีโรงเรั้ยน มีที่ท้งงาน ฯลฯ กั้บความต้องการถูกรั้กและได้รั้กผู้่อื่น เช่นต้งการให้มีผู้มาอาหารห้งโยและกั้ต้งการห้งโยอาหารเก้อกุดดูแลผู้่อื่นเช่นกัน

แร้งจุงใจอันดบัที่ 4 แร้งจุงใจเพั้การแสวงหาและรั้กศั้กั้ศั้รีเกั้ยรตั้ยศท้งดัวสำนั้กของตนเองและดัวการกล้าวขั้ญยกย่องเชั้ตชูจากผู้่อื่น เช่น ความต้งการมีเกั้ยรตั้ มีหน้ามีตา มีช้อเสั้ยงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สั้กั้นับถ้อตนเองเชั้ตชูตนเอง

แร้งจุงใจอันดบัที่ 5 แร้งจุงใจเพั้ตระหนั้กั้ความสามารถของตนกับประกะภอ้อั้ปฎั้บตั้ตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ้งเลั้งประกะโยชนั้ของบุคคลอ้อื่นและของสังคัมลั้วรวมเป็นสำคั้ญ มาสโลว์ เช้อว่า คนทุกคนมีความมุงหมายของวั้ตเพั้จะเป็นคนโดยสมบุรณั้ในระดบันี้ท้งลั้น

6. ทฤษั้ฏั้ความต้งการของเมอร์เรั้ (Murray) ได้สรุ้บความต้งการของมนุษย์ออกเป็น 28 ชนั้ดต้งนี้ (วั้ฒนั้ชั้ย กุลมาตั้ย. 2526: 149 – 15; อั้งอั้งจาก Murray)

1. ความต้งการที่จะเป็นเจ้าของและความต้งการสมบั้ตั้ต่างๆ (Acquisition)
2. ความต้งการที่จะอนุรั้กั้รรวบรวมช้อมแซมลั้งต่างๆ (Conservation)
3. ความต้งการความสะอาดและจ้ดลั้งของให้อยู่ในสภาพเป็นระเบียบ

(Orderliness)

4. ความต้งการที่จะสะสมโดยรั้จ้กั้ประกะหั้ด (Retention)
5. ความต้งการที่จะประกะดิษฐ์และการก่อสร้งต่างๆ (Construction)
6. ความต้งการที่จะได้รั้บความสำเร็จและเป็นที่ยอมรั้บ (Superiority)
7. ความต้งการที่จะต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคเพั้ให้อั้สำเร็จตามความมุงหวังแห่งตน

(Achievement)

8. ความต้งการความเคารพยกย่องสรรเสริญจากบุคคล (Recognition)
9. ความต้งการแสดงตัวสร้งความเด่นให้แก่ตนเอง เช่น ต้งการให้อั้ผู้่อื่น

สนุกสนาน ตั้นเด่น แปลกั้ใจ (Exhibition)

10. ความต้งการที่จะรักษาวั้ช้อเสั้ยงและคณค่าแห่งตน (Inviolacy)
11. ความต้งการที่จะหลั้กหนั้ความวุ่นวายท้งหลาย (Avoidance of Inferiority)
12. ความต้งการที่จะป้อ้กั้กันตนเองให้อั้พ้นจากข้อครหานั้นทา

ตำหานั้ (Defensiveness)

13. ความต้งการที่จะเอาชนั้ความพ่ายแพ้ดัวด้วยการตอบโต้ (Counteraction)

14. ความต้องการผูกมิตร ทำให้ผู้อื่นรักใคร่ สร้างมิตรภาพกับผู้อื่น (Affiliation)
15. ความต้องการที่จะแยกตนเองจากผู้อื่น ความเมินเฉยต่อสิ่งต่างๆ (Rejection)
16. ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยการที่จะทำให้ผู้อื่นสนใจหรือเกิดความสงสารในตัวต้องการผู้ดูแล และอยู่ใกล้ชิด (Succedanea)
17. ความต้องการที่จะให้ความเมตตาสงสารและความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นที่อ่อนแอกว่าโดยให้การสนับสนุน ดูแล เลี้ยงดู (Nurturance)
18. ความต้องการที่จะมีบทบาทและอิทธิพลควบคุมผู้อื่น (Dominance)
19. ความต้องการที่จะยกย่อง ยอมรับนับถือ ร่วมมือกับผู้ที่สูง (Deference)
20. ความต้องการที่จะเลียนแบบ หรือ ทำตนให้ทัดเทียมผู้อื่น (Similance)
21. ความต้องการที่จะมีเสรีภาพ มีความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy)
22. ความต้องการที่จะมีเอกลักษณ์ในการทำงานเป็นของตนเอง (Contrariness)
23. ความต้องการที่จะมีความสุข สนุกสนาน เพื่อพักผ่อน (Play)
24. ความต้องการที่จะอธิบายและบรรยายรายละเอียดต่างๆ (Exposition)
25. ความต้องการที่จะเสาะแสวงหาความรู้ต่างๆ ที่แปลกใหม่ (Cognizance)
26. ความต้องการก้าวร้าวผู้อื่น หรือรุกรานผู้อื่น เอาชนะผู้อื่นด้วยวิธีการที่รุนแรง การต่อสู้ การวิวาท การปะทะในรูปแบบต่างๆ
27. ความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์รวมทั้งการลงโทษ ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Abasement)
28. ความต้องการหลีกเลี่ยงการตำหนิ หรือการถูกลงโทษ รวมทั้งประพฤติตามกฎเกณฑ์และระเบียบ (Avoidance of Blame)

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น ยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความต้องการ หรือมีความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดหมายอีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ดังนี้

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่างๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจวิธีการหนึ่งคือ การแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกายติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ใช่การเรียนรู้หรือประสบการณ์
2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคมและการเรียนรู้หรือประสบการณ์

สุชา จันท์เอม (2527: 101 – 102) ได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจทางนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร ต้องการพักผ่อน และปราศจากโรคเราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมของคนเรา คือ จากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกทำ การโต้ตอบสิ่งที่มาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยคนเราทางด้านจิตใจ จะทำให้สุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นขนาดใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นๆ ที่มีต่อตัวเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำการกิจกรรมต่างๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลของการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ผึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัย จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตัวเอง (Self – Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความนับถือตนเอง

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94 – 114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่างๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึก โดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคง หรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมีใช้เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นตัวกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความ

พึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ ถือเป็นประสิทธิภาพด้านอิทธิพลของบุคคล โดยแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัวแต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดด้านมโนทัศน์ ด้านความคาดหวังบุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงที่จะแสวงหาการทำหายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกมาจากความต้องการด้านอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและเด่นชัดที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่เงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใดๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2530: 236) ได้แบ่งแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะของบุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดี ทำด้วยความเต็มใจ

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา เพราะสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า โดยไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จเลย

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 – 142) จำแนกแรงจูงใจได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน และ ผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทิศทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอาจจำแนกได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)
2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive)
3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive)
4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ทั้งในหน้าที่การงาน และเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วงจาก ผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วย ทั้งนี้ เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของเด็กมาตั้งแต่เล็กๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการกระทำสิ่งต่างๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นแนะนำให้ กำลังใจแก่เด็กในการทำกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อดทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย
2. ต้องการงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศของความสำเร็จ
3. ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ
4. ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน
5. ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์
6. ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน
7. ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดเสมอ
8. อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าตัวเองทำงานเก่ง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง และได้รับความนิยมนจากบุคคลในกลุ่ม พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีความรัก ความ เข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะความก้าวร้าว ข่มขู่ หรือครอบครัวที่ไม่มีการแก่งแย่งชิง ดีชิงเด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมาจะทำให้เป็นคน ที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูง

1. ชอบผูกมิตร
2. ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม
3. ชอบคบเพื่อนมากๆ
4. ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน

5. ขอบแสดงถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพรากหรือหวนซึ่งเมื่ออยู่ใกล้กัน

6. แสดงออกถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น

7. จะเน้นถึงการได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น

8. ชอบทำตนเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น สามารถบงการผู้อื่นได้ พยายามกระทำทุกวิถีทางเพื่อให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจตน พัฒนาการของความต้องการที่ใฝ่อำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ด้อยต่ำไม่ทัดเทียมผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และฐานะทางสังคมเป็นความรู้สึกที่เรียกว่า “ปมด้อย” ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ยิ่งมากเท่าไรก็จะยิ่งพยายามสร้าง “ปมเด่น” โดยการแสดงความยิ่งใหญ่ ด้วยการก้าวร้าวออกมาเพื่อลบ “ปมด้อย” นั้น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

1. ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น

2. ชอบบงการ ชี้นำ บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม

3. ชอบวางแผนทางการกระทำของกลุ่ม และโน้มน้าวให้ผู้อื่นกระทำตาม

4. ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่จะพูดในความหมายที่แฝงไว้ในลักษณะที่

เหนือกว่าผู้อื่น

5. ชอบสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพอ

6. บางครั้งชอบตัดสินใจและกระทำเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น

7. หลีกเลี่ยงการแสดงความอ่อนแอออกมาให้ปรากฏ

8. ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดขัดแย้งกับตน

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ บางครั้งผู้แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้ว จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเองในขณะนั้นลงไป พัฒนาการของความก้าวร้าว หรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้นเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกดขี่มากเกินไป ทำอะไรผิดนิดเดี๋ยวก็จะดุด่า ทำให้เด็กเกิดความโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการตอบโต้โดยตรงแต่จะไปแสดงความก้าวร้าวออกมากับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ด้อยกว่าพฤติกรรมที่ก้าวร้าวนี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหยุดได้ แต่เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่จะต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเอง ไม่ใช่คำพูดเชิงขู่บังคับ แต่พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้เนื้อเชื่อใจว่า เราคือผู้ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำมิใช่ผู้ควบคุม หากกระทำได้อาจตั้งนี้พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กก็จะลดลง

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารีย์ พันธุ์มณี (2534: 192 – 196) กล่าวว่า แรงจูงใจที่มีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้รวดเร็วกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกันหรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับภายนอกในร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดัน ทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการแสดงพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลเมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้นมีประสบการณ์มากขึ้นย่อมมีความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็กๆ จะไม่มีความวิตกกังวล แต่จะมีความกลัว เมื่อโตขึ้นความกลัวจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นทันที

2. สถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ แตกต่างกันไปเป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวาย หรืออื่นๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่างๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ที่ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ให้ตนอยู่เหนือคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 การร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้น ความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำการสิ่งต่างๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนได้ตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ ด้วย

เหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะคือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อยๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่า จะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลกแต่ขณะนี้อายุยังน้อย จึงตั้งเป้าหมายย่อยๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อนๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง โดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังไว้สูง และมีความพยายามมุ่งมั่นอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จ การตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเอง จะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้นๆ หรือเกิดความท้อถอย หรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถ ก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้นๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงาน จะมีผลต่อแรงจูงใจ

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่นกีฬา การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬานักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอก ให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้นๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนเพียงแต่หาวิธีการกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการมากที่สุดความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมที่ดี และยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วยการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อให้ได้นักกีฬาตามลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น

มีนักวิจัยบางท่านได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาคือสิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการเล่น การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่ได้เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่ายๆ

เทเวศร์ พิริยะพจนท์ (2529: 147) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะ นักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นให้ได้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคณะนั้น มีความตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้ว่านักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมာธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตน เป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงเป็น อย่างมากและเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา ของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิดการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ การใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชยและคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึกสอน เป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับมาทำได้ โดยที่ผู้ฝึกสอนบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้
2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จัก การสร้างสภาพการฝึกซ้อม เป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน ทำท่าย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้ นักกีฬาสามารถยับยั้งการฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด
3. ควรเพิ่มหรือลดความตื่นเต้น และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้องโดยใช้วิธี การนั่งสมาธิหรือการสะกดจิต
4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด
5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน
6. ผู้ฝึกสอนควรหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดี ในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม
7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าจะได้ สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น
8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบการเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบ ประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย
10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬาโดยที่ โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้
11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นสิ่งที่พึง ปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬา และเป็นนักกีฬาหรือการเห็นคุณค่า และ ประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรมีความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดูแลความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้โดยการมีผู้ฝึกซ้อมจะทำให้ให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อมนั้น ย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วยเหตุผลนี้เอง ผู้ฝึกสอนกีฬาจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเองได้มีส่วนร่วมในความสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนได้มีโอกาสเข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขัน บางครั้งบางครั้ง เป็นต้น

ชาอู๋ซัย โปริคัล (2532: 51 – 53) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขันย่อมมีเหตุผลจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่จะประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภูมิใจ (Personal Pride) ความภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้นักกีฬาก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อให้มีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อผืน (Self Image) มนุษย์เราย่อมมีความเพื่อผืน ความอยากด้วยกันทั้งนั้น นักกีฬาที่สร้างความสำเร็จเพื่อผืนนี้ มักจะเคร่งครัดกับตัวเองเป็นพิเศษ เพราะเขาอยากประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาที่เขาประทับใจ สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตนเองและความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพื่อผืนนี้ มักจะเคร่งครัดกับตัวเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎ ระเบียบต่างๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จ เหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์เปี้ยนต่างๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตัวเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อน ดังนั้นความรู้สึกเพื่อผืนนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) นักกีฬาที่พ่ายแพ้ ได้มีความรู้สึกว่าได้สูญเสียเกียรติไป ความรู้สึกนั้นทำให้เขาอยากแก้ตัว จากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียงเกียรติยศที่เสียไปกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬาที่มีมากมายหลายอย่าง นักกีฬาบางคนอาจจะต้องการยกระดับของตัวเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้วจึงเป็นแรงขับอย่างหนึ่งที่ทำให้ นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) เป็นแรงจูงใจอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางร่างกายและจิตใจทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุด ขณะฝึกซ้อมก็จะพบสิ่งใหม่อย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เกิดความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น แรงจูงใจนี้ก็เป็นแรงขับให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่ง กระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือความปรารถนาที่จะชนะในการแข่งขันนั้นๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่าเขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมีผลอื่นๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่งหน้าที่การงาน แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนเป็นอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขันได้เช่นกัน

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ

ประวัติความเป็นมาของกีฬาเซปักตะกร้อ (สมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย. 2546)

ไม่มีหลักฐานที่แน่นอนชัดเจนว่าชาติใด เป็นผู้ให้กำเนิดกีฬาตะกร้อเป็นชาติแรก แต่ทราบเพียงว่า กีฬาตะกร้อหรือกีฬาที่คล้ายกันนิยมเล่นกันหลายชนชาติ เช่น ไทยเรียกว่าตะกร้อ ข้ามตาข่าย มาเลเซียเรียกว่า เซปักกราก้าจาร์ริง พม่า ฟิลิปปีนส์ นิยมเตะตะกร้อหวาย ส่วนชาวจีน และเกาหลีนิยมเตะลูกขนไก่ และพัฒนามาเป็นตะกร้อลอดบ่วง ตะกร้อข้ามตาข่ายแบบเซปัก ซึ่งนิยมอย่างแพร่หลาย

พ.ศ. 2508 บรรจุการแข่งขันเซปักตะกร้อครั้งแรกในกีฬาแหลมทอง

พ.ศ. 2524 ก่อตั้งสมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย

พ.ศ. 2533 บรรจุการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อครั้งแรกในกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 11

กติกาเซปักตะกร้อที่ควรทราบ

ลูกตะกร้อ ทำด้วยหวายหรือใยสังเคราะห์ก็ได้ น้ำหนักก่อนแข่งขันต้องไม่น้อยกว่า 170 กรัม ไม่เกิน 180 กรัม (ผู้หญิง 150 – 160 กรัม)

ผู้เล่น จะต้องมียายละ 3 คน

เครื่องแต่งกาย สิ่งใดที่ช่วยเร่งความเร็วของลูกไม่อนุญาตให้ใช้

การเปลี่ยนตัว เปลี่ยนตัวได้ทีละ 1 ครั้งเท่านั้น

การนับคะแนน

1. ฝ่ายใดทำผิดกติกาฝ่ายตรงข้ามจะได้คะแนนทันทีและจะเป็นผู้เสิร์ฟต่อไป
2. ทีมที่ชนะแต่ละเซตจะต้องทำคะแนนได้ 21 คะแนน แต่ถ้าได้คะแนนเท่ากันที่ 20 คะแนนจะต้องมีคะแนนห่างกัน 2 คะแนน แต่ไม่เกิน 25 คะแนน
3. ทีมที่ชนะจะต้องชนะ 2 เซต แต่ถ้าชนะฝ่ายละเซต จะต้องทำการแข่งขันในเซตไทเบรก (Tiebreak) โดยแข่งขัน 15 คะแนนแต่ถ้าได้ 14 คะแนนเท่ากันผู้ชนะจะต้องมีคะแนนห่างกัน 2 คะแนน แต่ไม่เกิน 17 คะแนน
4. ลูกครูดถือว่าเป็นการเล่น 1 ครั้ง

สัญญาณต่าง ๆ

- ลำเส้นกลาง มือข้างใดข้างหนึ่งชี้ไปที่เส้นกลาง
- ลูกตาข่าย มือข้างใดข้างหนึ่งชี้หรือแตะที่ตาข่าย
- ลูกอ้อม มือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ
- ลูกถูกแขน ยกมือข้างใดข้างหนึ่ง มืออีกข้างแตะที่แขน
- ลูกออก มือทั้ง 2 ข้างผายออกไปข้างลำตัว
- ลูกดี มือข้างใดข้างหนึ่งชี้ไปที่แดนที่ลูกลง
- ลูกถูกเกิน 3 ครั้ง ยกนิ้วชูเหนือศีรษะ 4 นิ้ว

กรรมการและเจ้าหน้าที่

กรรมการผู้ทำหน้าที่ในสนามแข่งขันประกอบด้วย

1. กรรมการผู้ตัดสิน	1 คน
2. กรรมการผู้ช่วยผู้ตัดสิน	1 คน
3. กรรมการผู้ชี้ขาด	1 คน
4. ผู้กำกับเส้น	6 คน

วิธีการเล่น

1. กรรมการผู้ตัดสินขานแต้มแล้ว หน้าซ้าย หรือขวาเป็นผู้โยนลูกให้ผู้เสิร์ฟ ผู้เสิร์ฟจะต้องวางเท้าข้างใดข้างหนึ่งในวงกลม
2. ฝ่ายที่ชนะการเสิร์ฟจะมีสิทธิ์เลือกเสิร์ฟก่อนหรือเลือกแดนก่อนก็ได้และจะได้ซ้อมในสนามก่อน
3. ฝ่ายที่ชนะในเซตที่ 1 จะมีสิทธิ์เสิร์ฟก่อนหรือไม่ก็ได้ในเซตที่ 2
4. ถ้ามีการแข่งขันในเซตไทเบรก ฝ่ายชนะการเสิร์ฟจะมีสิทธิ์เสิร์ฟก่อน และให้เปลี่ยนแดนเมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำคะแนนได้ 8 คะแนน

มารยาทในการดูกีฬา

1. กีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่ต้องใช้สมาธิ ดังนั้นระหว่างการเล่น ผู้ชมไม่ควรใช้เสียงหรือกระทำการใดที่เป็นการทำลายสมาธิ
2. การชมหรือให้กำลังใจไม่ควรกล่าววาจาอันเป็นการทำลายกำลังใจฝ่ายตรงข้าม
3. การให้กำลังใจนักกีฬาควรแสดงออกด้วยการปรบมือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

กีฟูน (พีระเจต รัวทอง. 2536: 38; อ้างอิงจาก Giffune. 1989) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของโรงเรียนมัธยมศึกษา การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวกำหนดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมการแข่งขันโรงเรียนมัธยมศึกษาของนักกีฬาฟุตบอล กับนักรักบี้ฟุตบอล และเพื่อแยกแยะตัวกำหนดเหล่านั้นให้เป็นหมวดหมู่ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนและนักกีฬา จำนวน 341 คน

ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาโดยทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันจะมีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในสภาพแวดล้อมของการเรียนรัฐวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจพิสูจน์ระดับแรงจูงใจภายนอก จากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้พัฒนาขึ้นและการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น คือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่าระดับแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจอร์ดส์มา (Tjeerdsma. 1994: 29 – 49) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้เพื่อ หาความสามารถพื้นฐาน ของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับหก จำนวน 49 คน ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมาย ผลแสดงให้เห็นว่าแบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่ เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายใน

ผลของเนื้อหารวมทั้งความพอใจ ลักษณะของการจัดสภาพทั่วไป ของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้นำมาถุกอธิบาย

คารูสซานุ และโรเบิร์ต (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่ของบทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน และประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อการค้นหามหาบทบาทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 247 คนที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมกิจกรรมเทนนิสระดับพื้นฐาน แบบสอบถามสำหรับเป้าหมายของการเล่นกีฬาบรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายใน ประสิทธิภาพและความสามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนาน มีความพยายามพัฒนาความสามารถ เมื่อมีการเรียนการสอน โฟร์แฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตั้งใจจะให้ได้ผลดี แต่ช่วงชี้แนะและสาธิต การตั้งเป้าหมายและอารมณ์ แสดงว่ามีแรงจูงใจภายใน ขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่ได้รับรู้โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะและช่วงแสดงออกจากกันจะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

แจ็คโกล่า (Jaakola. 2002: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจการออกกำลังกายเป้าหมายและความสามารถทางการกีฬา ของนักเรียนอันมีผลมาจากการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การวิเคราะห์แรงจูงใจในการออกกำลังกาย การหลอหลอมการตั้งเป้าหมายและความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนที่ได้รับมอบหมายหรือเพิ่มกิจกรรมระหว่างชั้นเรียนพลศึกษานอกจากนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาและการจัดทำเอกสารสำหรับโปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง (Intervention) โดยวิธีการนี้ประกอบด้วยการประชุมครูในแต่ละสัปดาห์ กลุ่มทดลองคือ นักเรียนเกรด 9 จำนวน 178 คน สอนโดยครู 4 คน กลุ่มควบคุมมีนักเรียน จำนวน 259 คน สอนโดยครู 5 คน การศึกษานี้เป็นแบบกึ่งทดลองที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามที่เป็นภาษาฟินแลนด์เกี่ยวกับแรงจูงใจในการกีฬา แบบสอบถามความสามารถทางการกีฬา (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถาม PSPP) และแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ CFA การวิเคราะห์เชิงยืนยัน ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่าแบบสอบถามทั้ง 3 แบบเชื่อถือได้

จากการวิเคราะห์ ANCOVA พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มแรงจูงใจน้อยที่สุดขณะที่กลุ่มควบคุมมีระดับของแรงจูงใจลดลง นอกจากนี้หลังการปรับระดับความแตกต่างในตอนต้นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าจะเองมีเป้าหมายที่เกี่ยวกับงานมากกว่า กลุ่มควบคุมมีการลดเรื่องของกฎเกณฑ์จากรายงานของ (External Regulation) ขณะที่ในกลุ่มทดลองพบว่ามีเพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมขาดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นปานกลาง ขณะที่เด็กหญิงขาดแรงจูงใจลดลงเล็กน้อย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนหาก

ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ผลศึกษาและผลการศึกษแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการสอนที่เพิ่มบรรยากาศการมีส่วนร่วมในกิจกรรมผลศึกษานั้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า สำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับความเข้าใจเฉพาะด้าน เช่น กระบวนการรับรู้ แต่พวกเขาจะต้องทะนุบำรุง รักษาระดับของความสนใจ หรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปก็คือ การเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลการกระทำของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาค้นคว้านี้ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้จากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคติที่แตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกกึ่งส่วนน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นกีฬาสมาคมออกกึ่งที่ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ผลลัพธ์ต่างๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่างๆ ในอนาคตควรพิจารณาบันทึกต่างๆ มากมาย และมีอิทธิพลต่างๆ ที่มีให้บางอย่างก็รวมถึงพลังของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อมจำนวนของเวลาที่ใช้เล่น วิธีการสั่ง เช่นเดียวกับโครงสร้างต่างๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่างๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

พิชัย ผิวคราม (2533: 76) ได้ศึกษาแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาทีมชาติไทยที่ได้รับคัดเลือกไปแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 15 ที่ประเทศมาเลเซีย เป็นนักกีฬารวม 27 ชนิด จำนวน 400 คน เป็นนักกีฬาหญิง 148 คน และนักกีฬาชาย 252 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ

ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติซีเกมส์ ครั้งที่ 15 มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความมีเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นส่วนตัว และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องตามลำดับ มีแรงจูงใจอยู่ระดับน้อย คือด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต แรงจูงใจระหว่างนักกีฬาชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

วัชร คำเพ็ง (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทย ตัวอย่างประชากรเป็นนักมวยไทยอาชีพ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มนักมวยที่มีผลสัมฤทธิ์ในการชกมวยสูงในอดีต กลุ่มที่ 2 นักมวยที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในอดีต กลุ่มที่ 3 กลุ่มนักมวยที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในปัจจุบัน และกลุ่มที่ 4 กลุ่มนักมวยที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในปัจจุบัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดแรงจูงใจ

ไฝ่สัมฤทธิ์ ของนักมวยไทยอาชีพ มีค่าความเที่ยงตรง .74 ไปวัดกับกลุ่มตัวอย่างประชากร นำ ข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.05
2. กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง มีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยที่มีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. กลุ่มนักมวยไทยในอดีตกับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน มีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทยต่อแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

दनัย ยাহอม (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ยกน้ำหนักของนักกีฬาหญิงพบว่า การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายกน้ำหนักหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักที่สมาคมยกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทยและการแข่งขันระดับนานาชาติที่ประเทศสงเข้าร่วมทำการแข่งขัน ประจำปี พ.ศ. 2537 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงระดับเยาวชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง แรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย มี 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านชื่อเสียงเกียรติยศ
2. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงระดับประชาชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย มี 3 ด้าน ตามลำดับคือด้านชื่อเสียงเกียรติยศ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ
3. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงทีมชาติมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านชื่อเสียงเกียรติยศ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ

สุรีย์ พันธุ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขัน

ขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความรัก ความถนัดความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี แรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดความสนใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมทำการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่ทางสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยจัดขึ้น จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่นๆในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อดังนี้

ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก

ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 36.4 อยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

กนกวรรณ สารจันทร์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล ในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาซอฟท์บอลชาย จำนวน 130 คน และนักกีฬาซอฟท์หญิง จำนวน 104 คน รวม 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาซอฟท์บอลชายมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ความรักความถนัดความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจในระดับมาก คือด้านสุขภาพอนามัย และมีแรงจูงใจในระดับปานกลาง คือด้านโอกาสจะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2. นักกีฬาซอฟท์บอลหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย และด้านความรักความถนัดความสนใจ มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

ไทรลักษณ์ คำนิล (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ทั้ง 6 ด้าน ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับของเอกชน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และเปรียบเทียบแรงจูงใจทั้ง 6 ด้าน โดยใช้สถิติ ไค – สแควร์ (Chi – Square) และกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาล ด้านสุขภาพอนามัยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของเอกชน ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่น ทั้ง 6 ด้าน ระหว่างนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลกับของเอกชน

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2546 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ ที และสถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.22

2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรองไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายแตกต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.25

4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ประยุทธ แก้วสุข (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 234 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .89 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านความรักความถนัดและความสนใจ นักเรียนหญิงที่ฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมา คือ ระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

2. ด้านสุขภาพอนามัย นักเรียนหญิงที่ฝึกกีฬาตะกร้อมี่แรงจูงใจอยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 18.75 ระดับน้อย ร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.51

3. ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่ฝึกกีฬาตะกร้อมี่แรงจูงใจอยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือ ระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อย ร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุด 13.53 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.58

4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง นักเรียนหญิงที่ฝึกกีฬาตะกร้อมี่แรงจูงใจอยู่ในระดับ มาก คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อย ร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.54

5. ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงที่ฝึกกีฬาตะกร้อมี่แรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 15.08 ระดับปานกลาง ร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.82

เพ็ญพรรณ มุลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อทราบและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เป็นที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และ หญิง 105 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัด และความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนั้นเป็นแรงจูงใจอยู่ระดับมาก 5 ด้านตามลำดับคือด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจเฉลี่ยในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองนอกจากนั้นเป็นแรงจูงใจในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านรายได้และผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเท่ากันทั้ง 7 ด้าน ตามลำดับ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำหนัก เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .50

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักว่ายน้ำน้ำร้อนอายุไม่เกิน 16 ปี ในสังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักว่ายน้ำน้ำร้อนอายุไม่เกิน 16 ปี ในสังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักว่ายน้ำน้ำสังกัดสโมสรต่างๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักว่ายน้ำชาย 124 คน เป็นนักว่ายน้ำหญิง 66 คน จากวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักว่ายน้ำน้ำร้อนอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 72.3, 86.1, 90.2, 80.0 และ 82.2 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักว่ายน้ำน้ำร้อนอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.9, 89.1, 92.8, 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักว่ายน้ำน้ำร้อนอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

พีรลัทธ์ เกตุวัตถา (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 จำนวน 196 คน เป็นนักกีฬาชาย 98 คน และนักกีฬาหญิง 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาแฮนด์บอลมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32, 3.90 และ 3.88 ตามลำดับ สำหรับด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และ 3.41

2. นักกีฬาแฮนด์บอลชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40, 4.18, 3.83, 3.81 และ 3.67 ตามลำดับ

3. นักกีฬาแฮนด์บอลหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และ 3.71 สำหรับด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63, 3.39 และ 3.19 ตามลำดับ

จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์ (2550: บทคัดย่อ). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ นักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้นจำนวน 242 คน ชายจำนวน 142 คน หญิงจำนวน 100 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ 1. ด้านความรักความถนัดและความสนใจ 2. ด้านสุขภาพอนามัย 3. ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ 4. ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t – test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในภาพรวม ของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย แยกตามตัวแปร เพศ และอายุ ปรากฏผลดังนี้

2.1 แยกตามเพศ ราชดำเนินพบว่า แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 4.22, 3.90 และ 4.05 ตามลำดับ และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81, 4.19, 3.80 และ 3.99 ตามลำดับ

2.2 แยกตามระดับอายุ รายงานพบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า อายุต่ำกว่า 12 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90, 4.25, 3.89 และ 4.06 ตามลำดับ อายุ 12 – 18 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 4.20, 3.86 และ 4.02 ตามลำดับ และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96, 4.20, 3.83 และ 4.01 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

3.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬามวยปล้ำที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อถ้าพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกันแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬามวยปล้ำที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

อันตณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34 จำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 47.35, 41.41, 41.82, 47.51, 39.98 และ 36.87 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ต่ำกว่า 5 ปี ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านสุขภาพอนามัย อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.13, 47.74, 39.01 และ 50.83 ตามลำดับ และด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.43, 39.01 และ 38.15 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป

ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านสุขภาพอนามัย อยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.34 และ 45.51 ตามลำดับ และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.00, 43.59, 47.31, 41.34 และ 40.25 ตามลำดับ

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งการวิจัยที่ได้เสนอมานี้จะเห็นว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญในการสร้างความสำเร็จและพัฒนาบุคคล สามารถช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เป็นพฤติกรรมพึงประสงค์ สามารถปรับปรุงตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับและตระหนักในความสามารถของตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่า สามารถนำแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทาง ในการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 ได้เป็นอย่างดี โดยนำมาประยุกต์ วิเคราะห์ บัญญัติแรงจูงใจ ที่ผลักดันให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 สนใจมาเล่นกีฬาเซปักตะกร้ออย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้ มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนการพัฒนาความสามารถทางการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิง และวิธีการสร้างแรงจูงใจ ให้นักเรียนหญิงหันมาสนใจการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลดีต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับประชากร ได้แก่ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อประจำโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ จำนวน 314 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ปรีक्षाผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวหรือสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดคะแนนในแต่ละระดับดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มาก
- 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง น้อย
- 1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาระดับของแรงจูงใจ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538: 9)

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

- 4.20 – 5.00 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นมากที่สุด
- 3.40 – 4.19 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นมาก

2.60 – 3.39 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นปานกลาง

1.80 – 2.59 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นน้อย

1.00 – 1.79 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open – ended questionnaire)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าปัจจัยต่างๆ ที่เป็นแรงจูงใจ โดยศึกษาจากตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ และศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษาเพื่อหาแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ
2. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการสอบถามนักกีฬาเซปักตะกร้อและผู้ฝึกสอน
3. นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถามโดยแยกลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 6 ด้าน คือ
 1. ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ
 2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง
 3. ด้านสุขภาพอนามัย
 4. ด้านรายได้และผลประโยชน์
 5. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง
 6. ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต
4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาปรึกษาประธานกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อตรวจสอบแบบสอบถาม
5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจหาความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง
6. นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญให้ประธานคณะกรรมการควบคุมตรวจสอบอีกครั้ง
7. นำแบบทดสอบที่ได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ ของโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .96
8. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลกับประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆมาสรุปแล้วนำเสนอในรูปแบบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของประชากร
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
N	แทน	จำนวนประชากร
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

- นำข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ โดยวิธีหาค่าความถี่และค่าร้อยละและนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- นำข้อมูลแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 วิเคราะห์ โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยของประชากร (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร (σ) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- นำความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามมาสรุปเขียนเป็นความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

ตาราง 1 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

(N=314)

ช่วงประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	จำนวนความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
น้อยกว่า 2 ปี	144	45.86
2 ปี ขึ้นไป	170	54.14
รวม	314	100

จากตาราง 1 แสดงว่า จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ส่วนใหญ่ ตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 54.14 และต่ำกว่า 2 ปี จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 45.86

ตาราง 2 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามอายุในการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

(N=314)

ช่วงอายุของการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	จำนวนความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 8 ปี	12	3.82
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 9 ปี	17	5.41
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 10 ปี	20	6.36
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 11 ปี	31	9.87
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 12 ปี	118	37.60
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 13 ปี	58	18.47
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 14 ปี	44	14.01
เริ่มเล่นตั้งแต่อายุ 15 ปี	14	4.45
รวม	314	100

จากตาราง 2 แสดงว่า จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามอายุในการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ อายุที่เริ่มเล่นมากที่สุดคือ อายุ 12 ปี จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 37.60 รองลงมาคือ อายุ 13 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.47 และอายุที่เริ่มเล่นน้อยที่สุดคือ 8 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.82

ตาราง 3 จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามอายุในการเริ่มเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

(N=314)

อายุปัจจุบัน	จำนวนความถี่ (f)	ร้อยละ (%)
ปัจจุบันอายุ 12 ปี	43	13.70
ปัจจุบันอายุ 13 ปี	72	22.93
ปัจจุบันอายุ 14 ปี	124	39.50
ปัจจุบันอายุ 15 ปี	75	23.88
รวม	314	100

จากตาราง 3 แสดงว่า จำนวนความถี่และร้อยละของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามอายุปัจจุบันของนักกีฬาเซปักตะกร้อ อายุปัจจุบันที่เล่นมากที่สุดคือ อายุ 14 ปี จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 รองลงมาคือ อายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.88 และอายุปัจจุบันที่เล่นน้อยที่สุดคือ 12 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 13.70

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขต
พื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความรัก
ความถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	μ	σ	ระดับของ แรงจูงใจ
1. สนใจกีฬาเซปักตะกร้อ	3.95	.95	มาก
2. ชอบเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.80	1.03	มาก
3. คิดว่าตนเองมีความถนัดในทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ	3.06	.97	ปานกลาง
4. เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่ากีฬาชนิด อื่น	3.03	1.13	ปานกลาง
5. ชอบเกมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.83	.91	มาก
6. อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ	4.10	.91	มาก
7. ชอบความท้าทายในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.76	1.03	มาก
8. ชอบกีฬาประเภททีม	4.10	.91	มาก
รวม	3.70	.75	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ
อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.70$, $\sigma = .75$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของ
ประชากรมากที่สุดอันดับแรกคืออยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ และชอบกีฬา
ประเภททีม ($\mu = 4.10$, $\sigma = .75$) รองลงมาคือ สนใจกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.95$, $\sigma = .95$)
และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือ เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่า
กีฬาชนิดอื่น ($\mu = 3.03$, $\sigma = 1.13$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. เชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.28	.92	มาก
2. เชื่อว่าการได้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	3.90	.91	มาก
3. เชื่อว่าการเป็นกีฬาเซปักตะกร้อสร้างแรงกระตุ้นให้กับตนเอง	3.72	.91	มาก
4. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง	3.97	.83	มาก
5. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้	3.76	.93	มาก
6. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่ตนได้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่	3.78	1.00	มาก
7. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้	3.72	.91	มาก
8. ทำให้มีการตั้งเป้าหมายในการเล่น	3.87	.91	มาก
9. ชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน	3.24	.83	ปานกลาง
รวม	3.80	.67	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.80$, $\sigma = .67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือเชื่อว่าการได้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง ($\mu = 3.97$, $\sigma = .67$) รองลงมาคือเชื่อว่าการได้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ ($\mu = 3.90$, $\sigma = .91$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน ($\mu = 3.24$, $\sigma = .67$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. กีฬาเซปักตะกร้อทำให้มีสมรรถภาพร่างกายดี	4.18	.73	มาก
2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการเล่น	4.18	.80	มาก
3. ต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย	3.96	.94	มาก
4. ต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่น	4.22	.85	มากที่สุด
5. ทำให้มีสมาธิดีขึ้น	4.02	.80	มาก
6. เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย	4.22	.76	มากที่สุด
7. ต้องการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ	4.20	.80	มากที่สุด
8. ต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง	4.25	.77	มากที่สุด
รวม	4.15	.58	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.15$, $\sigma = .58$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง ($\mu = 4.25$, $\sigma = .77$) รองลงมาคือต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่นและเป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย ($\mu = 4.22$, $\sigma = .85$ และ $.80$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย ($\mu = 3.96$, $\sigma = .94$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านรายได้และ
ผลประโยชน์ ของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	3.56	.88	มาก
2. มีโอกาสได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงจากการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.40	1.02	มาก
3. มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในโควตานักกีฬา	3.41	1.07	มาก
4. มีโอกาสที่จะได้รับเงินบำรุงทีมจากผู้ให้การสนับสนุน	3.47	1.04	มาก
5. มีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน	3.60	1.10	มาก
6. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.37	1.10	ปานกลาง
7. มีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษต่างๆในสังคม	3.38	1.07	ปานกลาง
รวม	3.45	.85	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.45$, $\sigma = .85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน ($\mu = 3.60$, $\sigma = 1.10$) รองลงมาคือมีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ($\mu = 3.56$, $\sigma = .88$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.37$, $\sigma = 1.10$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง
ของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. ต้องการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ	3.80	.94	มาก
2. มีความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง	3.90	.95	มาก
3. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูล	3.84	.94	มาก
4. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง	4.23	.88	มากที่สุด
5. ต้องการเป็นนักกีฬาดำเนินของโรงเรียน	4.00	.90	มาก
6. ต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน	4.04	.94	มาก
7. ต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย	3.77	.91	มาก
รวม	3.93	.73	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียงอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.93$, $\sigma = .73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง ($\mu = 4.23$, $\sigma = .88$) รองลงมาคือต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน ($\mu = 4.04$, $\sigma = .94$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย ($\mu = 3.77$, $\sigma = .91$)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมทีมในระดับที่สูงขึ้น	3.61	1.08	มาก
2. มีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น	3.88	.92	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับเหรียญรางวัล	3.60	.98	มาก
4. มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.71	1.01	มาก
5. มีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ	3.26	1.03	ปานกลาง
6. มีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น	3.92	.64	มาก
7. มีโอกาสที่จะได้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อในอนาคต	3.32	1.12	ปานกลาง
รวม	3.61	.87	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.61$, $\sigma = .87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ($\mu = 3.92$, $\sigma = .64$) รองลงมาคือมีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น ($\mu = 3.88$, $\sigma = .92$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ ($\mu = 3.32$, $\sigma = 1.12$)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความรัก ความ
 ถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า
 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	μ	σ	ระดับของ แรงจูงใจ
1. สนใจกีฬาเซปักตะกร้อ	3.96	.93	มาก
2. ชอบเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.83	1.02	มาก
3. คิดว่าตนเองมีความถนัดในทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ	2.98	.91	ปานกลาง
4. เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	2.88	1.04	ปานกลาง
5. ชอบเกมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.78	.88	มาก
6. อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ	4.11	.83	มาก
7. ชอบความท้าทายในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.77	.99	มาก
8. ชอบกีฬาประเภททีม	4.06	.97	มาก
รวม	3.67	.70	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความ
 สนใจอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.67$, $\sigma = .70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ย
 ของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคืออยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 4.11$,
 $\sigma = .83$) รองลงมาคือชอบกีฬาประเภททีม ($\mu = 4.06$, $\sigma = .97$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของ
 ประชากรน้อยที่สุดคือ เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น ($\mu = 2.88$,
 $\sigma = 1.04$)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. เชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.20	.88	ปานกลาง
2. เชื่อว่าการได้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	3.87	.90	มาก
3. เชื่อว่าการเป็นกีฬาเซปักตะกร้อสร้างแรงกระตุ้นให้กับตนเอง	3.77	.88	มาก
4. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง	4.03	.76	มาก
5. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้	3.75	.94	มาก
6. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่ตนได้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่	3.72	1.01	มาก
7. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้	3.74	.82	มาก
8. ทำให้มีการตั้งเป้าหมายในการเล่น	3.78	.84	มาก
9. ชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน	4.23	.85	มากที่สุด
รวม	3.78	.65	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.78$, $\sigma = .65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน ($\mu = 4.23$, $\sigma = .85$) รองลงมาคือเชื่อว่กีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง ($\mu = 4.03$, $\sigma = .76$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือเชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.20$, $\sigma = .88$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย
 ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. กีฬาเซปักตะกร้อทำให้มีสมรรถภาพร่างกายดี	4.22	.78	มากที่สุด
2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการเล่น	4.17	.72	มาก
3. ต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย	3.94	.89	มาก
4. ต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่น	4.19	.83	มากที่สุด
5. ทำให้มีสมาธิดีขึ้น	3.97	.85	มาก
6. เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย	4.23	.78	มากที่สุด
7. ต้องการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ	4.13	.80	มาก
8. ต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง	4.28	.72	มากที่สุด
รวม	4.14	.56	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.14$, $\sigma = .56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง ($\mu = 4.28$, $\sigma = .72$) รองลงมาคือเป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย ($\mu = 4.23$, $\sigma = .78$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย ($\mu = 3.94$, $\sigma = .89$)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านรายได้และ
ผลประโยชน์ ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	3.63	.88	มาก
2. มีโอกาสได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงจากการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.50	1.04	มาก
3. มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในโควตานักกีฬา	3.46	1.09	มาก
4. มีโอกาสที่จะได้รับเงินบำรุงทีมจากผู้ให้การสนับสนุน	3.46	1.03	มาก
5. มีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน	3.60	1.13	มาก
6. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.43	1.07	มาก
7. มีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษต่างๆในสังคม	3.43	1.11	มาก
รวม	3.50	.87	มาก

จากตาราง 13 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.50$, $\sigma = .87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ($\mu = 3.63$, $\sigma = .88$) รองลงมาคือมีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน ($\mu = 3.60$, $\sigma = 1.13$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อและมีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษต่างๆในสังคม ($\mu = 3.43$, $\sigma = 1.07$, $\sigma = 1.11$)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง
 ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. ต้องการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ	3.78	.96	มาก
2. มีความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง	3.90	1.00	มาก
3. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูล	3.78	.94	มาก
4. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง	4.20	.88	มากที่สุด
5. ต้องการเป็นนักกีฬาคู่ใจของโรงเรียน	3.85	.87	มาก
6. ต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน	4.07	.90	มาก
7. ต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย	3.70	.92	มาก
รวม	3.90	.72	มาก

จากตาราง 14 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.90$, $\sigma = .72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุด อันดับแรกคือต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง ($\mu = 4.20$, $\sigma = .88$) รองลงมาคือต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน ($\mu = 4.0$, $\sigma = .90$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย ($\mu = 3.70$, $\sigma = .92$)

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมทีมในระดับที่สูงขึ้น	3.63	1.00	มาก
2. มีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น	3.95	.88	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับเหรียญรางวัล	3.61	.90	มาก
4. มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.72	1.01	มาก
5. มีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ	3.38	1.07	ปานกลาง
6. มีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น	4.02	.96	มาก
7. มีโอกาสที่จะได้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อในอนาคต	3.37	1.13	ปานกลาง
รวม	3.66	.90	มาก

จากตาราง 15 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.66$, $\sigma = .90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ($\mu = 4.02$, $\sigma = .96$) รองลงมาคือมีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น ($\mu = 3.95$, $\sigma = .88$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาที่จะได้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อในอนาคต ($\mu = 3.37$, $\sigma = 1.13$)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความรัก ความ
 ถนัด และความสนใจของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี
 ขึ้นไป

(N=170)

แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	μ	σ	ระดับของ แรงจูงใจ
1. สนใจกีฬาเซปักตะกร้อ	3.95	.95	มาก
2. ชอบเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.78	1.04	มาก
3. คิดว่าตนเองมีความถนัดในทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ	3.14	1.01	ปานกลาง
4. เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่ากีฬาชนิด อื่น	3.15	1.18	ปานกลาง
5. ชอบเกมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.87	.92	มาก
6. อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ	4.09	.96	มาก
7. ชอบความท้าทายในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.75	1.07	มาก
8. ชอบกีฬาประเภททีม	4.14	.85	มาก
รวม	3.73	.79	มาก

จากตาราง 16 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความ
 สนใจอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.73$, $\sigma = .79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ย
 ของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือ ชอบกีฬาประเภททีม ($\mu = 4.14$, $\sigma = .85$) รองลงมาคือ
 อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 4.09$, $\sigma = .96$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ย
 ของประชากรน้อยที่สุดคือคิดว่าตนเองมีความถนัดในทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.14$,
 $\sigma = 1.01$)

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป

(N=170)			
แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. เชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.34	.95	ปานกลาง
2. เชื่อว่าการได้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	3.91	.91	มาก
3. เชื่อว่าการเป็นกีฬาเซปักตะกร้อสร้างแรงกระตุ้นให้กับตนเอง	3.68	.92	มาก
4. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง	3.92	.88	มาก
5. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้	3.78	.93	มาก
6. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่ตนได้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่	3.83	.98	มาก
7. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้	3.71	.97	มาก
8. ทำให้มีการตั้งเป้าหมายในการเล่น	3.95	.96	มาก
9. ชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน	4.24	.81	มากที่สุด
รวม	3.81	.70	มาก

จากตาราง 17 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเองอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.81$, $\sigma = .70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน ($\mu = 4.24$, $\sigma = .81$) รองลงมาคือทำให้มีการตั้งเป้าหมายในการเล่น ($\mu = 3.95$, $\sigma = .96$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือเชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.34$, $\sigma = .95$)

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย
ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป

(N=170)

แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. กีฬาเซปักตะกร้อทำให้มีสมรรถภาพร่างกายดี	4.14	.69	มาก
2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการเล่น	4.19	.86	มาก
3. ต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย	3.98	.98	ปานกลาง
4. ต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่น	4.25	.86	มากที่สุด
5. ทำให้มีสมาธิดีขึ้น	4.06	.74	มาก
6. เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย	4.21	.75	มากที่สุด
7. ต้องการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ	4.25	.80	มากที่สุด
8. ต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง	4.21	.81	มากที่สุด
รวม	4.16	.59	มาก

จากตาราง 18 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.16$, $\sigma = .59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่นและต้องการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ ($\mu = 4.25$, $\sigma = .86$ และ $.80$) รองลงมาคือเป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกายและต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง ($\mu = 4.21$, $\sigma = .75$ และ $.81$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย ($\mu = 3.98$, $\sigma = .98$)

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านรายได้และ
 ผลประโยชน์ ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป
 (N=170)

แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	3.49	.87	มาก
2. มีโอกาสได้รับค่าเบี่ยงเลี้ยงจากการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	3.32	1.00	ปานกลาง
3. มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในโควตานักกีฬา	3.36	1.06	ปานกลาง
4. มีโอกาสที่จะได้รับเงินบำรุงทีมจากผู้ให้การสนับสนุน	3.48	1.06	มาก
5. มีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน	3.59	1.17	มาก
6. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ	3.32	1.10	ปานกลาง
7. มีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษต่างๆในสังคม	3.34	1.04	ปานกลาง
รวม	3.34	.83	ปานกลาง

จากตาราง 19 แสดงให้นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.34$, $\sigma = .83$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน ($\mu = 3.59$, $\sigma = 1.06$) รองลงมาคือมีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ($\mu = 3.49$, $\sigma = .87$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาสได้รับค่าเบี่ยงเลี้ยงจากการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อและมีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ ($\mu = 3.32$, $\sigma = 1.00$, $\sigma = 1.10$)

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง
ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักกอล์ฟตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป

(N=170)

แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. ต้องการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ	3.81	.93	มาก
2. มีความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง	3.90	.90	มาก
3. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูล	3.89	.94	มาก
4. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง	4.25	.89	มากที่สุด
5. ต้องการเป็นนักกีฬาดีเด่นของโรงเรียน	4.10	.90	มาก
6. ต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน	4.01	.97	มาก
7. ต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย	3.83	.90	มาก
รวม	3.97	.74	มาก

จากตาราง 20 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.97$, $\sigma = .74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุด อันดับแรกคือต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง ($\mu = 4.25$, $\sigma = .89$) รองลงมาคือต้องการเป็นนักกีฬาดีเด่นของโรงเรียน ($\mu = 4.10$, $\sigma = .90$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือต้องการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ ($\mu = 3.81$, $\sigma = .93$)

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป

(N=170)

แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. มีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมทีมในระดับที่สูงขึ้น	3.60	1.09	มาก
2. มีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น	3.82	.95	มาก
3. มีโอกาสที่จะได้รับเหรียญรางวัล	3.58	1.05	มาก
4. มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.70	1.01	มาก
5. มีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ	3.16	1.21	ปานกลาง
6. มีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น	3.84	.91	มาก
7. มีโอกาสที่จะได้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อในอนาคต	3.29	1.11	ปานกลาง
รวม	3.57	.84	มาก

จากตาราง 21 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.57$, $\sigma = .84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอันดับแรกคือมีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ($\mu = 3.84$, $\sigma = .91$) รองลงมาคือมีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น ($\mu = 3.82$, $\sigma = .95$) และแรงจูงใจที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุดคือมีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ ($\mu = 3.16$, $\sigma = 1.21$)

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้าน ของนักเรียนหญิงทั้งหมด

(N=314)

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	3.70	.75	มาก
2. แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	3.80	.67	มาก
3. แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	4.15	.58	มาก
4. แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	3.45	.85	มาก
5. แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.93	.73	มาก
6. แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	3.61	.87	มาก
รวม	3.77	.74	มาก

จากตาราง 22 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้ออยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.77$, $\sigma = .74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือ แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย ($\mu = 4.15$, $\sigma = .58$) รองลงมาคือ แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง ($\mu = 3.93$, $\sigma = .73$) และแรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุด คือแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ($\mu = 3.45$, $\sigma = .85$)

ตาราง 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้าน ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี

(N=144)

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	3.67	.70	มาก
2. แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	3.78	.65	มาก
3. แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	4.14	.56	มาก
4. แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	3.50	.87	มาก
5. แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.90	.72	มาก
6. แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	3.66	.90	มาก
รวม	3.78	.73	มาก

จากตาราง 23 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้ออยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.78$, $\sigma = .73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือ แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย ($\mu = 4.14$, $\sigma = .56$) รองลงมาคือ แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง ($\mu = 3.90$, $\sigma = .72$) และแรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุด คือแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ($\mu = 3.50$, $\sigma = .87$)

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรของแรงจูงใจ รวมทั้ง 6 ด้าน ของนักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป

(N=170)

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	μ	σ	ระดับของแรงจูงใจ
1. แรงจูงใจด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ	3.73	.79	มาก
2. แรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง	3.81	.70	มาก
3. แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย	4.16	.59	มาก
4. แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์	3.34	.83	มาก
5. แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง	3.97	.74	มาก
6. แรงจูงใจด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	3.57	.84	มาก
รวม	3.76	.75	มาก

จากตาราง 24 แสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้ออยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.76$, $\sigma = .75$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรมากที่สุดอันดับแรกคือ แรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย ($\mu = 4.16$, $\sigma = .59$) รองลงมาคือ แรงจูงใจด้านเกียรติยศชื่อเสียง ($\mu = 3.97$, $\sigma = .74$) และแรงจูงใจด้านที่มีค่าเฉลี่ยของประชากรน้อยที่สุด คือแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ($\mu = 3.34$, $\sigma = .83$)

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

1. ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ

เป็นกีฬาที่ชื่นชอบและถนัดกว่ากีฬานิดอื่น ชอบความท้าทายในการแข่งขัน มีความสนใจที่จะเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ

2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง

รู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ ได้ใช้ทักษะความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ เป็นกีฬาที่ผู้หญิงก็สามารถเล่นได้ไม่จำกัดเฉพาะผู้ชาย

3. เป็นกีฬาที่ใช้ในการออกกำลังกาย

ทำให้มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่ดี สร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับร่างกาย ทำให้มีสมาธิที่ดีขึ้น สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินในหมู่คณะ ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากอบายมุข

4. ด้านรายได้และผลประโยชน์

ทำให้ได้รับเงินรางวัล สิ่งของต่างๆ จากการแข่งขัน และจากผู้ให้การสนับสนุน ทั้งครูผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นๆ ที่ให้การสนับสนุนทีม

5. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ได้รับการชื่นชมและได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น ได้สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน และทำให้พ่อแม่เกิดความภาคภูมิใจ

6. ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

อยากเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ มากขึ้นจะได้รับประสบการณ์และได้พัฒนาตนเองให้ดีขึ้น อยากนำความรู้และประสบการณ์ไปสอนน้องๆ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับประชากร ได้แก่ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นนัก กีฬาเซปักตะกร้อประจำโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ จำนวน 314 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ปรีกษาผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวหรือสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดคะแนนในแต่ละระดับดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มาก
- 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง น้อย
- 1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาระดับของแรงจูงใจ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538: 9) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

- 4.20 – 5.00 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นมากที่สุด
- 3.40 – 4.19 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นมาก
- 2.60 – 3.39 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นปานกลาง
- 1.78 – 2.59 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นน้อย

1.00 – 1.79 หมายถึง ได้รับแรงจูงใจจากคำถามนั้นน้อยที่สุด
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบ
ปลายเปิด (Open – ended questionnaire)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจ
คุณ ภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยัง
ผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล
ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมา
ตรวจสอบ ความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ
ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง
ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะ
ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยการหาค่าเฉลี่ยของประชากร (μ) และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานของประชากร (σ) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ มาสรุปแล้วนำเสนอในรูปแบบความ
เรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วง
ชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 ผลการวิจัยพบว่า

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงประสบการณ์ในการ
เลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ส่วนใหญ่ ตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป จำนวน 170 คนคิดเป็นร้อยละ 54.14
และต่ำกว่า 2 ปี จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 45.86

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปัก
ตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

1. นักเรียนหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และ ด้านรายได้และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากร 4.15, 3.93, 3.80, 3.70, 3.61 และ 3.45

2. นักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อน้อยกว่า 2 ปี แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากร 4.14, 3.90, 3.78, 3.67, 3.66 และ 3.50

3. นักเรียนหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยของประชากร 4.16, 3.97, 3.81, 3.73, 3.57 และ 3.34

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ ของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

1. ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ เป็นกีฬาที่ชื่นชอบและถนัดกว่ากีฬารชนิดอื่น ชอบความท้าทายในการแข่งขัน มีความสนใจที่จะเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ

2. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง รู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ ได้ใช้ทักษะความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ เป็นกีฬาที่ผู้หญิงก็สามารถเล่นได้ไม่จำกัดเฉพาะผู้ชาย

3. ด้านสุขภาพอนามัย เป็นกีฬาที่ใช้ในการออกกำลังกาย ทำให้มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่ดี สร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับร่างกาย ทำให้มีสมาธิที่ดีขึ้น สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินในหมู่คณะ ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากอบายมุข

4. ด้านรายได้และผลประโยชน์ ทำให้ได้รับเงินรางวัล สิ่งของต่างๆ จากการแข่งขัน และจากผู้ให้การสนับสนุน ทั้งครูผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นๆ ที่ให้การสนับสนุนที่ม

5. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ได้รับการชื่นชมและได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น ได้สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน และทำให้พ่อแม่เกิดความภาคภูมิใจ

6. ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยากเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ มากขึ้นจะได้รับประสบการณ์และได้พัฒนาตนเองให้ดีขึ้น อยากนำความรู้และประสบการณ์ไปสอนน้องๆ

อภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 สามารถอภิปรายผลตามประเด็นสำคัญคือ

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนหญิงที่เลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมีความชื่นชอบในทักษะต่างๆของกีฬาเซปักตะกร้อ วิธีการเล่น เพื่อนำไปใช้ในการแข่งขัน และอยากเรียนรู้เกี่ยวกับกีฬาชนิดนี้ ที่มีความสนุกสนาน ทำทาย ซึ่งสอดคล้องกับ อารีย์ พันธุ์มณี (2538: 186) ที่กล่าวว่าบุคคลทุกคนต้องการแสวงหาความสุขส่วนตัว ลักษณะความต้องการแสวงหาความสุขนี้ เป็นแรงจูงใจหรือเร้าให้ตัวบุคคลได้มีการกระทำและแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 พบว่าด้านความรักความถนัดและความสนใจของนักกีฬาฟุตบอลหญิงมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้กับตนเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนหญิงในวัยนี้มีพัฒนาการทางด้านร่างกายเป็นไปอย่างรวดเร็ว จึงต้องการพัฒนาความเข้มแข็งอดทนให้กับตนเองตามสรีระร่างกายที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และเชื่อว่าตนเองมีร่างกายที่เหมาะสมที่จะเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ทำให้ได้แสดงความสามารถของตนออกมาได้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฅนกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในสังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 พบว่าด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องของนักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี หญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ด้านสุขภาพอนามัย นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ ต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนหญิงเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง สร้างภูมิคุ้มกันโรคห่างจากโรคร้ายไข้เจ็บ ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 50 – 51) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจทางด้านร่างกาย เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย และมีความจำเป็นยิ่งในการดำรงชีวิตได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด หรือความรู้สึกร้อนหนาว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดนัย ยาหอม (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิง พบว่าด้านสุขภาพอนามัยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พีรสิทธิ์ เกตุวัตตา (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 พบว่าด้านสุขภาพอนามัยของนักกีฬาแฮนด์บอลหญิงมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ มีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการได้รับชุดกีฬา และอุปกรณ์ หมายถึงตัวเองได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนทำให้รู้สึกภูมิใจในความสามารถที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา บุญเสมอ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 พบว่า ด้านรายได้และผลประโยชน์ของนักกีฬาฟุตบอลหญิงแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนต้องการการยอมรับในความสามารถของตนหรืออาจจะเป็นเพราะตัวเองมีผลการเรียนที่ดีกว่าคนอื่นจึงต้องการมีชื่อเสียงทางด้านการเล่นกีฬาเป็นการชดเชย ซึ่งสอดคล้องกับ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 – 142) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่อำนาจนั้น พบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจแบบนี้ส่วนมากมักจะพัฒนามาจากความรู้สึกที่ตนเอง “ขาด ” ในบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการ อาจจะเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้ทำให้เกิดมีความรู้สึกเป็น “ ปมด้อย ” เมื่อมีปมด้อยจึงพยายามสร้าง “ ปมเด่น ” ขึ้นมาเพื่อชดเชยกับสิ่งที่ตนเองขาด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญพรรณ มุลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาปีการศึกษา 2547 พบว่า ด้านเกียรติยศชื่อเสียงของนักกีฬายกน้ำหนักหญิง แรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจด้านนี้อยู่ในระดับมากและข้อที่เลือกมากที่สุด คือ มีโอกาสที่จะได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียน สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นให้ความสนใจและให้การสนับสนุน โอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น โดยใช้โควต่านักกีฬา และอาจได้รับสิทธิพิเศษอื่นๆ เช่น เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะมีโอกาสได้รับการแต่งตั้งหรือบรรจุให้ทำงานในหน่วยงานที่ตนเองเล่นกีฬาให้ ซึ่งนักเรียนหรือนักศึกษาทั่วไปไม่มีสิทธิได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประยุทธ์ แก้วสุข (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 พบว่า ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 พบว่า แรงจูงใจในด้านสุขภาพอนามัยมีค่าเฉลี่ยมากกว่าแรงจูงใจด้านอื่นๆ ดังนั้นผู้ฝึกสอน บุคคล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควร มีการปลูกฝังให้นักกีฬามีแรงจูงใจในด้านสุขภาพอนามัยให้มากขึ้น เพราะแรงจูงใจในด้านนี้

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ทำให้นักเรียนหญิงหันมาให้ความสนใจกีฬาเซปักตะกร้อมากขึ้น และ
ควรนำผลที่ได้จากการวิจัยนี้ ไปใช้พัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิงใน
ระดับประชาชนทั่วไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ สารจันทร์. (2545). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอลในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2530). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2544). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545 - 2549). กรุงเทพฯ: นิเวศมิตรการพิมพ์.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณกร มีคำ. (2549). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปีในสังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- दनัย ยาหอม. (2538). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาหญิง. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไทรลักษณ์ คำนิล. (2546). แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พิชัย ผิวดราม. (2533). *แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เทเวศร์ พิริยะพฤษ์. (2529). *หลักการฝึกว่ายน้ำ*. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พนมไพร ไชยรงค์. (2542). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว*.
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- พีระพงษ์ บุญศิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พีรลัทธ์ เกตุวัตตา. (2549). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญพรรณ มุลมงคล. (2548). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภานุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). *เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาระดับของแรงจูงใจ*. กรุงเทพฯ: ถ่ายเอกสาร
- วัชระ คำเพ็ง. (2536). *การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ. (2534, มกราคม – ธันวาคม). *บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา วารสารจิตวิทยาการกีฬา*.
- วิวัฒน์ชัย กุลมาตย์. (2530). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุชา จันทน์เอม. (2527). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบคำสอนวิชา พล 411 จิตวิทยาการกีฬา*.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). *ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศ.ส.
- สมชาย ยิ้มน้อย. (2529). *ประวัติและการพัฒนาของการกีฬาตะกร้อในประเทศไทย*.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย. (2546). *ตะกร้อ*. (เอกสารแผ่นพับ). งานวิชาการ
กองการฝึกอบรมสำนักพัฒนาบุคลากรกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย.

- สุรีย์ พันธุ์รักษ์. (2541). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ), การฝึกสมรรถภาพทางกาย. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อังคณา บุญเสมอ. (2550). แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิง ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ พันธุ์มณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อจำกัด.
- Guilford, John S.; & David E Gray. (1970). *Motivation and Modern Management*. London Haper & Row Publishers.
- Jaakkola, Timo. (2002). *Changes in Students Exercise Motivation, Goal Orientation, and Sport Competence as a Result of Motivation in School Physical Education Teaching Practices*. Jyvaskylan Yliopisto (Finland)
- Jennifer Andress. (2005). A Comparison of Intrinsic Motivation Scores For Two Groups of Preadolescent Athletes. *Dissertation Abstracts*. M.Sc. : Lakehead University
- Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd. New York: Harper & Row
- Karussanu, Maria and Roberts, Glyn C. (1995). Motivation in Physical Activity: The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self – Efficiency. *Journal of Sport and Exercise Psychology 1995 NASPAPA Abstracts*. 17: 57; Human Kinetics Publishers. Inc.
- Mitchell, Stephen Andrew. (1992). Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education: Predictive Relationships with Achievement Goals and Predictive Ability (Motivation). *Dissertation Abstracts*. Phd. Syracuse University. P.3842.
- Tjeerdsma, Bonnie L. (1994). An Exploration of The Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables In Physical Education. *Dissertation Abstracts*. 54 (8): 108.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง
แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่
การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

คำชี้แจง

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 แบบสอบถามทั้งหมดแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552 แบ่งเป็น 6 ด้าน ดังนี้ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open – Ended questionnaire)

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ด้านหน้าของข้อความตามความเป็นจริง

1. ช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ท่านอายุเท่าไรเมื่อท่านเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

- () 12 ปี
- () 13 ปี
- () 14 ปี
- () 15 ปี
- () 16 ปี
- () อื่นๆ (โปรดระบุ)ปี

2. ปัจจุบันท่านมีอายุเท่าใด (โปรดระบุ) ปี

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ ปีการศึกษา 2552

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่างๆ ในตารางหน้าถัดไป แล้วพิจารณาว่าแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ อยู่ในระดับใด ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดยมาตราประมาณค่าแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

มากที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นมากที่สุด
มาก	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นมาก
ปานกลาง	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นปานกลาง
น้อย	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นน้อยที่สุด

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ					
1. สนใจกีฬาเซปักตะกร้อ					
2. ชอบเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ					
3. คิดว่าตนเองมีความถนัดในทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ					
4. เชื่อว่าตนเองเล่นกีฬาเซปักตะกร้อได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น					
5. ชอบเกมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ					
6. อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ้งเกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ					
7. ชอบความท้าทายในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ					
8. ชอบกีฬาประเภททีม					
ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง					
1. เชื่อว่าตนเองมีความเหมาะสมกับการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ					
2. เชื่อว่าการได้เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ					
3. เชื่อว่าการเป็นกีฬาเซปักตะกร้อเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ					
4. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสร้างความเข้มแข็งอดทนให้ตนเอง					
5. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาบุคลิกภาพตนเองได้					
6. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่ตนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่					
7. เชื่อว่ากีฬาเซปักตะกร้อสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้					
8. ทำให้มีการตั้งเป้าหมายในการเล่น					
9. ชอบความรู้สึกที่ได้รับชัยชนะหลังการแข่งขัน					
ด้านสุขภาพอนามัย					
1. กีฬาเซปักตะกร้อทำให้มีสมรรถภาพร่างกายดี					
2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการเล่น					
3. ต้องการออกกำลังกายด้วยกิจกรรมที่ทำหาย					
4. ต้องการเรียนรู้ทักษะอย่างถูกวิธีเพื่อความปลอดภัยในการเล่น					
5. ทำให้มีสมาธิดีขึ้น					
6. เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการออกกำลังกาย					
7. ต้องการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ					
8. ต้องการสร้างภูมิคุ้มกันโรคให้กับตนเอง					

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านรายได้และผลประโยชน์					
1. มีโอกาสได้รับสวัสดิการจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง					
2. มีโอกาสได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงจากการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ					
3. มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในโควตานักกีฬา					
4. มีโอกาสที่จะได้รับเงินบำรุงทีมจากผู้ให้การสนับสนุน					
5. มีโอกาสได้รับชุด และอุปกรณ์ จากผู้ให้การสนับสนุน					
6. มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาจากการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อ					
7. มีโอกาสได้รับสิทธิพิเศษต่างๆในสังคม					
ด้านเกียรติยศชื่อเสียง					
1. ต้องการได้รับการยอมรับจากคนอื่น ๆ					
2. มีความใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง					
3. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูล					
4. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของตนเอง					
5. ต้องการเป็นนักกีฬาดีเด่นของโรงเรียน					
6. ต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในโรงเรียน					
7. ต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย					
ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต					
1. มีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมทีมในระดับที่สูงขึ้น					
2. มีโอกาสที่จะได้พัฒนาตนเองให้เป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมากขึ้น					
3. มีโอกาสที่จะได้รับเหรียญรางวัล					
4. มีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
5. มีโอกาสได้เดินทางไปแข่งขันทั่วประเทศ					
6. มีโอกาสที่จะได้รับความรู้และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น					
7. มีโอกาสที่จะได้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อในอนาคต					

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายธีระพันธ์ ฝาชัยภูมิ
วัน เดือน ปีเกิด	18 สิงหาคม 2526
สถานที่เกิด	อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	160 หมู่ 9 ตำบลกุดชุมแสง อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ รหัสไปรษณีย์ 36210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประถมศึกษา จากโรงเรียนบ้านกุดชุมแสง อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนหนองบัวแดงวิทยา อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ. พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ